

“মৰমৰ সন্তানসকল-তোমালোকে পিতাৰ হাতত ধৰিছা, তোমালোকে গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকিও পিতাক স্মৰণ কৰি কৰি তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হৈ যাবা”

প্ৰশ্ন: তোমালোক সন্তানসকলৰ অন্তৰত কোনটো উল্লাস থাকিব লাগে? অন্তৰ অসনত অধিষ্ঠিত হোৱাৰ বিধি কি?

উত্তৰ: সদায় উল্লাসত থাকিব লাগে যে জ্ঞান সাগৰ পিতাই আমাক সদায় জ্ঞান ৰত্নৰে বুদ্ধি ৰূপী থালী ভৰপূৰ কৰি থাকে। যিমানৈ যোগত থাকিব সিমানৈ বুদ্ধি কাঞ্চন হৈ যাব। এই অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নহে লগত যায়। অন্তৰ অসনত অধিষ্ঠিত হ'বলৈ হ'লে মাতা-পিতাক পুৰা পুৰা অনুসৰণ কৰা। তেওঁলোকৰ শ্ৰীমত অনুসৰি চলা, আনকো নিজৰ সমান কৰি তোলা।

ওঁম শান্তি। আত্মিক সন্তানসকল এই সময়ত ক'ত বহি আছে? ক'ব আত্মিক পিতাৰ বিশ্ব বিদ্যালয় অথবা পাঠশালাত বহি আছে। বুদ্ধিত আছে যে আমি আত্মিক পিতাৰ সন্মুখত বহি আছোঁ, সেই পিতাই আমাক সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ ৰহস্য বুজায় অথবা ভাৰতৰ উত্থান আৰু পতন কেনেকৈ হয় সেয়াও শুনায়। ভাৰত যি পবিত্ৰ আছিল সেই ভাৰত এতিয়া পতিত হৈ গ'ল। ভাৰত শিৰৰ মুকুট আছিল সেয়া আকৌ কোনে জয় কৰিলে? ৰাৱণে। ৰাজ্য হেৰুৱাই পেলালে অৰ্থাৎ অৱনতি হৈ নগ'ল জানো। কোনো ৰজাতো নায়েই। আৰু যদি থাকেও তেওঁ পতিত হ'ব। এই ভাৰততে সূৰ্যমুখী মহাৰজা-মহাৰাণী আছিল। সূৰ্যবংশী মহাৰজা আৰু চন্দ্ৰবংশী ৰজা আছিল। এই কথাবোৰ এতিয়া তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে, জগতখনত এই কথাবোৰ কোনেও নাজানে। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমাৰ আত্মিক পিতাই আমাক পঢ়াই আছে। আমি আত্মিক পিতাৰ হাতত ধৰিছোঁ। যদিও আমি গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকোঁ কিন্তু বুদ্ধিত আছে যে এতিয়া আমি সংগমযুগত থিয় হৈ আছোঁ। পতিত সৃষ্টিৰ পৰা আমি পবিত্ৰ সৃষ্টিলৈ যাম। কলিযুগ হৈছে পতিত যুগ, সত্যযুগ হৈছে পাবন যুগ। পতিত মনুষ্যই পবিত্ৰ মনুষ্যৰ আগত গৈ নমস্কাৰ জনায়। হওতে তেওঁলোকো ভাৰতৰে মনুষ্য। কিন্তু তেওঁলোক দৈৱীগুণ সম্পন্ন। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমিও পিতাৰ দ্বাৰা এনেকুৱা দৈৱীগুণ ধাৰণ কৰি আছোঁ। সত্যযুগত এই পুৰুষাৰ্থ নকৰিব। তাততো হৈছে প্ৰলন্ধ। ইয়াত পুৰুষাৰ্থ কৰি দৈৱীগুণ ধাৰণ কৰিব লাগে। সদায় নিজক পৰীক্ষা কৰিব লাগে- আমি পিতাক কিমানলৈকে স্মৰণ কৰি তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হৈ আছোঁ? যিমানৈ পিতাক স্মৰণ কৰিব সিমানৈ সতোপ্ৰধান হ'ব। পিতাতো সদায় সতোপ্ৰধান হয়। এতিয়া হৈছে পতিত সৃষ্টি, পতিত ভাৰত। পাবন সৃষ্টিত পাবন ভাৰত আছিল। তোমালোকৰ ওচৰত প্ৰদৰ্শনী আদিত ভিন্ন ভিন্ন প্ৰকাৰৰ মনুষ্য আছে। কোনোৱে কয় যে যেনেকৈ ভোজনৰ দৰকাৰ হয় তেনেকৈ এই বিকাৰো হৈছে ভোজন, ইয়াৰ অবিহনে মৰি যাম। পিছে এনেকুৱা কথাতো নহয়। সন্ধ্যাসীয়ে পবিত্ৰতাক ধাৰণ কৰে কিন্তু মৰি যায় জানো! এনেকুৱা কথা ক'লে বুজা যায় যে কোনো অজামিলৰ দৰে পাপী হ'ব, যিয়ে এনেকৈ কয়। এনেকুৱা লোকক ক'ব লাগে যে ইয়াৰ অবিহনে তুমি মৰি যাবা জানো যে ভোজনৰ লগত তুলনা কৰিছা! স্বৰ্গলৈ যি আহিব তেওঁলোক সতোপ্ৰধান হ'ব। তাৰ পাচত সত্য, ৰজা, তমোলৈ আহে। যিসকল পাচত আহে সেইসকল আত্মাই নিৰ্বিকাৰী সৃষ্টিতো দেখাই পোৱা নাই। গতিকে সেইসকল আত্মাই এনেকৈ ক'ব যে ইয়াৰ অবিহনে আমি থাকিব নোৱাৰো। যিসকল সূৰ্যবংশী হ'ব তেওঁলোকৰ বুদ্ধিত ততালিকে উদয় হ'ব - এয়াতো সত্য কথা। সত্যযুগত একেবাৰে বিকাৰৰ কোনো নাম চিহ্নই নাছিল। ভিন্ন প্ৰকাৰৰ মনুষ্য, ভিন্ন প্ৰকাৰৰ কথা। তোমালোকে বুজি পোৱা কোন কোন ফুল হ'ব? কিছুমান কাঁইট হৈ থাকি যায়। স্বৰ্গৰ নামেই হৈছে ফুলৰ বাগিচা। এয়া হৈছে কাঁইটৰ জঙ্ঘল। অনেক প্ৰকাৰৰ কাঁইট নাথাকে জানো। এতিয়া তোমালোকে জানা যে আমি ফুল হৈ আছোঁ। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ যথার্থতে সৰ্বদা গোলাপ ফুল। এওঁলোকক কোৱা হয় কিং অফ ফ্লাৱাৰছ (ফুলৰ ৰজা)। দৈৱী ফ্লাৱাৰছ (ফুলৰ) ৰাজ্য নহয় জানো। নিশ্চয় তেওঁলোকেও পুৰুষাৰ্থ কৰিছিল। পঢ়াৰ দ্বাৰাই এনেকুৱা হৈছে নহয় জানো। তোমালোকে জানা যে এতিয়া আমি ঈশ্বৰীয় পৰিয়ালৰ হৈছোঁ। প্ৰথমতেতো ঈশ্বৰক জনাই নাছিলোঁ। পিতাই আহি এই পৰিয়াল গঠন কৰিলে। পিতাই প্ৰথমে স্ত্ৰীক তুলি লয় পুনৰ স্ত্ৰীৰ দ্বাৰা সন্তান ৰচনা কৰে। বাবায়ো এওঁক তুলি লয় পুনৰ এওঁৰ দ্বাৰা সন্তান ৰচনা কৰে। এয়া সকলো ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী নহয় জানো। এই সম্বন্ধ প্ৰবৃত্তি মাৰ্গৰ হৈ গ'ল। সন্ধ্যাসীৰ হৈছে নিবৃত্তি মাৰ্গ। তাততো কোনেও মম্মা বাবা বুলি নকয়। ইয়াত তোমালোকে মম্মা বাবা বুলি কোৱা। অন্য যি সংসংগ আছে সেয়া সকলো হৈছে নিবৃত্তি মাৰ্গৰ, এই এজনেই হৈছে পিতা যাক মাতা-পিতা বুলি কোৱা হয়। পিতাই বহি বুজায়, ভাৰতত পবিত্ৰ মাৰ্গ আছিল, এতিয়া অপবিত্ৰ হৈ পৰিল। মই পুনৰ সেই প্ৰবৃত্তি মাৰ্গ স্থাপনা কৰোঁ। তোমালোকে জানা যে আমাৰ ধৰ্ম বহুত সুখ দিওঁতা হয়। তেন্তে আকৌ

আমি অন্য ধৰ্মাৱলম্বীৰ সংগ কয় কৰোঁ! তোমালোকে স্বৰ্গত কিমান সুখৰে থাকা। হীৰা-অলংকাৰৰ মহলত থাকিবা। ইয়াত যদিও অমেৰিকা ৰাছিয়া আদি কিমান চহকী কিন্তু স্বৰ্গৰ দৰে সুখ হ'ব নোৱাৰে। সোণৰ ইটাৰে মহল কোনেও সাজিব নোৱাৰে। সোণৰ মহল সত্যযুগতহে থাকে। তাত সকলো ঠাইত হীৰা-মুকুতা লাগি থাকিব। ইয়াততো হীৰাৰ দাম কিমান হৈ গৈছে। এই সকলোবোৰ মাটিত মিহলি হৈ যাব। পিতাই বুজাইছে যে নতুন সৃষ্টিত আকৌ সকলো খনি ভৰপূৰ হৈ যাব। এতিয়া এই সকলবোৰ খালী হৈ যাব। দেখুওৱা হয় সাগৰে হীৰা-মুকুতাৰ খালী উপহাৰ দিয়ে। তাত তোমালোকে বহুত হীৰা-মুকুতা পাবা। সাগৰকো দেৱতাৰ ৰূপ বুলি কয়। তোমালোকে বুজি পোৱা যে পিতাতো জ্ঞানৰ সাগৰ হয়। সদায় উল্লাসিত হৈ থাকা যে জ্ঞান সাগৰ পিতাই আমাক সদায় জ্ঞান ৰত্ন, মুকুতাৰ খালী ভৰপূৰ কৰি দিয়ে। বাকী সেইয়াতো হৈছে পানীৰ সাগৰ। পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক জ্ঞান ৰত্ন দিয়ে, যি তোমালোকে বুদ্ধিত সমাহিত কৰি ৰাখা। যিমান যোগত থাকিবা সিমান বুদ্ধি কাঞ্চন (পবিত্ৰ) হৈ যাব। এই অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নই তোমালোকে লগত লৈ যাবা। পিতাৰ স্মৃতি আৰু এই নলেজ হৈছে মুখ্য।

তোমালোক সন্তানসকলৰ অন্তৰ বহুত উল্লাসিত হৈ থাকিব লাগে। পিতাও গুপ্ত, তোমালোকো গুপ্ত সেনা হোৱা। অহিংসক, অজ্ঞাত যোদ্ধা বুলি নকয় জানো, অমুক বহুত পালোৱান যোদ্ধা। কিন্তু নাম-ঠিকনাৰ কোনো খবৰেই নাই। এনেকুৱাতো হ'ব নোৱাৰে। চৰকাৰৰ ওচৰত প্ৰতিজনৰে নাম ঠিকনা পূৰ্ণ ৰূপত থাকে। অজ্ঞাত যোদ্ধা, অহিংসক এয়া হৈছে তোমালোকৰ নাম। সকলোতকৈ প্ৰথম হিংসা হ'ল এই কাম বিকাৰ, যিয়ে আদি-মধ্য-অন্ত দুখ দিয়ে সেই কাৰণে কোৱা হয় - হে পতিত পাৱন, আমাক পতিতসকলক আহি পবিত্ৰ কৰি তোলা। পবিত্ৰ সৃষ্টিত এজনো পতিত থাকিব নোৱাৰে। এয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা, এতিয়াহে আমি ভগৱানৰ সন্তান হৈছোঁ, পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈ, কিন্তু মায়াও কম নহয়। মায়াৰ এটা চৰ এনেকৈ লাগে যে একেবাৰে গাঁতত পেলাই দিয়ে। বিকাৰত গ'লে তেতিয়া বুদ্ধি একেবাৰে ভ্ৰষ্ট হৈ যায়। পিতাই কিমান বুজায়-দেহধাৰীৰ প্ৰতি কেতিয়াও মৰম নাৰাখিবা। তোমালোকে এজন পিতাৰ প্ৰতি প্ৰেম ৰাখিব লাগে। কোনো দেহধাৰীৰ প্ৰতি প্ৰেম নাৰাখিবা, মৰম নাৰাখিবা। মৰম তেওঁৰ প্ৰতি ৰাখিব লাগে যি দেহৰহিত বিচিত্ৰ হয়। পিতাই কিমান বুজাই থাকে তথাপিও নুবুজে। ভাগ্যত নাথাকিলে এজনে আনজনৰ দেহত অৰুদ্ধ হৈ পৰে (অাকৰ্ষিত হৈ যায়)। বাবাই কিমান বুজায় - তোমালোকো ৰূপ হোৱা। আত্মা আৰু পৰমাত্মাৰ ৰূপ একেই। আত্মাৰ সৰু ডাঙৰ নাথাকে। আত্মা অবিনাশী হয়। নাটকত প্ৰত্যেকৰে ভূমিকা নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। এতিয়া কিমান অনেক মনুষ্য আছে, পুনৰ 9-10 লাখ হ'বগৈ। সত্যযুগ আদিত বৃক্ষ কিমান সৰু হয়। প্ৰলয়তো কেতিয়াও নহয়। তোমালোকে জানা যে মনুষ্য মাত্ৰ সকলোৰে মূলবতনত থাকে। তেওঁলোকৰো বৃক্ষ আছে। বীজ সিচাঁ হয়, তাৰপৰাইতো গোটেই বৃক্ষ ওলায়। প্ৰথমে দুটি পাত ওলায়। এয়াও বেহদৰ (অসীমৰ) বৃক্ষ হয়, সৃষ্টি চক্ৰৰ ওপৰত বুজাবলৈ কিমান সহজ হয়, বিচাৰ কৰা। এতিয়া হৈছে কলিয়ুগ। সত্যযুগত এটাই ধৰ্ম আছিল। তেন্তে কিমান কম মনুষ্য হ'ব। এতিয়া কিমান মনুষ্য, কিমান ধৰ্ম আছে। ইমানবোৰ আত্মা যি প্ৰথমতে নাছিল তেওঁলোক আকৌ ক'লৈ যাবগৈ? সকলো আত্মা পৰমধামলৈ গুছি যাব। তোমালোকৰ বুদ্ধিত গোটেই জ্ঞান আছে। যেনেকৈ পিতা জ্ঞানৰ সাগৰ হয় তেনেকৈ তোমালোককো গঢ়ি তোলে। তোমালোকে পঢ়ি এই পদ পোৱা। পিতা স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা হয় যেতিয়া স্বৰ্গৰ প্ৰালন্ধ ভাৰতবাসীকে দিয়ে। বাকী সকলোকে ঘৰলৈ উভতাই লৈ যায়। পিতাই কয় - মই তোমালোক সন্তানসকলক পঢ়াবলৈ আহিছোঁ। যিমনে পুৰুষাৰ্থ কৰিবা সিমনে পদ পাবা। যিমনে শ্ৰীমতত চলিবা সিমনে উচ্চ পদ পাবা। সকলো পুৰুষাৰ্থৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। মন্ত্ৰা বাবাৰ আসনৰ উত্তৰাধিকাৰী হ'বলৈ হ'লে মাতা-পিতাক পুৰা অনুসৰণ কৰা। মাতা-পিতাৰ অন্তৰ আসনত অধিষ্ঠিত হ'বলৈ তেওঁলোকৰ চাল-চলন অনুসৰি চলা। আনকো নিজৰ সমান কৰি তোলা। বাবাই অনেক প্ৰকাৰৰ যুক্তি শুনায়ে। একমাত্ৰ বেজৰ আধাৰতে তোমালোকে যিকোনো লোককে ভালদৰে বুজোৱা। পুৰুষোত্তম মাহ হ'লে বাবাই কয় চিত্ৰ বিনামূলীয়াকৈ দি দিয়া। বাবাই উপহাৰ দিয়ে। পইচা হাতলৈ আহিলে নিশ্চয় বুজিব যে বাবাৰোতো খৰচ হয় গতিকে সোনকালে পঠাই দিব। ঘৰতো এখনেই নহয় জানো। এই ট্ৰান্সলাইটৰ চিত্ৰৰ প্ৰদৰ্শনী হ'লে কিমান চাবলৈ আহিব। পুণ্যৰ কাম নহ'ল জানো। মনুষ্যক কাঁইটৰ পৰা ফুল, পাপ আত্মাৰ পৰা পুণ্য আত্মা কৰি তোলে, ইয়াক বিহংগ মাৰ্গ বুলি কোৱা হয়। প্ৰদৰ্শনীত ষ্টল ল'লে বহুত আহে। খৰচ কম হয়। তোমালোক ইয়ালৈ আহা পিতাৰ পৰা স্বৰ্গৰ ৰাজ্য-ভাগ্য কিনিবৰ কাৰণে। তেন্তে প্ৰদৰ্শনীতো আহিব, স্বৰ্গৰ ৰাজ্য-ভাগ্য কিনিবলৈ। এয়া দোকান নহয় জানো।

পিতাই কয় এই জ্ঞানৰ দ্বাৰা তোমালোকে বহুত সুখ পাবা, সেই কাৰণে ভালদৰে পঢ়ি, পুৰুষাৰ্থ কৰি সম্পূৰ্ণ পাছ হ'ব লাগে। পিতাই বহি নিজৰ আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ পৰিচয় দিয়ে, অন্য কোনেও দিব নোৱাৰে। এতিয়া পিতাৰ দ্বাৰা তোমালোক ত্ৰিকালদৰ্শী হৈ গৈছা। পিতাই কয় মই যি হওঁ, যেনেকুৱা হওঁ, মোক যথার্থ ৰীতিৰে কোনেও নাজানে। তোমালোকৰ মাজতো ক্ৰমানুৰূপ আছে। যথার্থ ৰীতিৰে জানিলে কেতিয়াও নেৰে। এয়া হৈছে পঢ়া (অধ্যয়ন)। ভগৱানে বহি

পঢ়ায়। তেওঁ কয় মই তোমালোকৰ একান্ত বাধ্য সেৱক। পিতা আৰু শিক্ষক দুয়ো বাধ্য সেৱক হয়। নাটকত মোৰ ভূমিকাই এনেকুৱা পুনৰ সকলোকে লগত লৈ যাম। শ্রীমতত চলি সন্মান সহকাৰে উত্তীৰ্ণ হোৱা উচিত। পঢ়াতো বহুত সহজ। সকলোতকৈ বৃদ্ধ হৈছে এই পঢ়াওতা জন। শিৱবাবাই কয় মই বৃদ্ধ নহওঁ। আত্মা কেতিয়াও বৃদ্ধ নহয়। বাকী পাথৰ বুদ্ধিৰ হয়। মোৰতো পাৰস (পবিত্ৰ) বুদ্ধিয়েই, সেয়েহে তোমালোকক পাৰস বুদ্ধিৰ কৰি তুলিবলৈ আহিছোঁ। কল্পই-কল্পই আহোঁ। অনেকবাৰ তোমালোকক পঢ়াও তথাপি অাকৌ পাহৰি যাবা। সত্যযুগত এই জ্ঞানৰ প্ৰয়োজনেই নাথাকে। কিমান ভালদৰে পিতাই বুজায়। এনেকুৱা পিতাক অাকৌ কাষৰীয়া কৰি দিয়া সেয়েহে কোৱা হয় মহান মূৰ্খ যদি চাব বিচৰা ইয়াত চোৱা। এনেকুৱা পিতা যাৰ দ্বাৰা স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ পোৱা, তেওঁকো ত্যাগ কৰি দিয়ে। পিতাই কয় - তোমালোক মোৰ মতত চলিলে অমৰ লোকত বিশ্বৰ মহাৰজা-মহাৰাণী হ'বা। এয়া হ'ল মৃত্যুলোক। সন্তানসকলে জানে যে আমি়েই পূজ্য দেৱী-দেৱতা আছিলোঁ। এতিয়া আমি কি হৈ গলোঁ? পতিত ভিকহ। এতিয়া পুনৰ আমি়েই ৰাজকুমাৰ হ'ম। সকলোৰেতো একৰস পুৰুষাৰ্থ হ'ব নোৱাৰে। কোনোবা ভাঙি পৰে, কোনোবা ট্ৰেটৰ (বিশ্বাসঘাটক) হয়। এনেকুৱা ট্ৰেটৰ বহুত আছে তেওঁলোকৰ সৈতে কথাই পাতিব নালাগে। কেৱল জ্ঞানৰ কথাৰ বাহিৰে আৰু অন্য কথা সুধিলে তেওঁক চৈতান বুলি জানিবা। সংসংগই পাৰ কৰায় (উদ্ধাৰ কৰে) কুসংগই ডুবায়ে। যিসকল জ্ঞানত হুচিয়াৰ (বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন) পিতাৰ অন্তৰ অাসনত অধিষ্ঠিত হৈছে, তেওঁলোকৰহে সংগ ল'বা। তেওঁলোকে তোমালোকক জ্ঞানৰ মিঠা-মিঠা কথা শুনাৰ। বাৰু।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:

- 1) যি দেহৰহিত বিচিত্ৰ হয়, সেই পিতাৰ প্ৰতি মৰম চেনেহ (প্ৰেম) ৰাখিব লাগে। কোনো দেহধাৰীৰ নাম ৰূপত বুদ্ধি আবদ্ধ কৰিব নালাগে। মায়াক থাপৰ যাতে নালাগে তাৰ বাবে সাৱধান হ'ব লাগে।
- 2) যিয়ে জ্ঞানৰ কথাৰ বাহিৰে অন্য কথাও শুনায় তেওঁৰ সংগ ল'ব নালাগে। সম্পূৰ্ণ পাছ হ'বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। কাঁইটক ফুল কৰি তোলাৰ সেৱা কৰিব লাগে।

বৰদান: ঃ- কাৰণৰ নিবাৰণ কৰি চিন্তা আৰু ভয়ৰ পৰা মুক্ত হৈ থাকোঁতা মাষ্টৰ সৰ্ব শক্তিমান হোৱা বৰ্তমান সময়ত খল্কেকিয়া সুখৰ লগত চিন্তা আৰু ভয় এই দুটা বস্তুতো আছেই। য'ত চিন্তা আছে ত'ত (শান্তি) থাকিব নোৱাৰে। য'ত ভয় আছে ত'ত শান্তি থাকিব নোৱাৰে। গতিকে সুখৰ লগত এই দুখ অশান্তিৰ কাৰণো আছেই। কিন্তু তোমালোক সৰ্ব শক্তিৰ সম্পত্তিৰে সম্পন্ন মাষ্টৰ সৰ্বশক্তিমান সন্তানসকল দুখৰ কাৰণৰ নিবাৰণ কৰোঁতা, সকলো সমস্যাৰ সমাধান কৰোঁতা সমাধান স্বৰূপ হোৱা, সেই কাৰণে চিন্তা আৰু ভয়ৰ পৰা মুক্ত। যিকোনো সমস্যা তোমালোকৰ সন্মুখত খেল কৰিবলৈ আহে ভয়-ভীত কৰিবলৈ নহয়।

স্লোগান: নিজৰ বৃত্তিক শ্ৰেষ্ঠ কৰি তোলা তেতিয়া তোমালোকৰ প্ৰবৃত্তি স্বতঃ শ্ৰেষ্ঠ হৈ যাব।

!! ওঁম্ শান্তি !!